

Passió 2006.

1. jelenet: Bevezetés

Beszélő2 (Zsuzsi): Judit, én nem értelek téged. Nagyon szívesen elviszlek a templomba, de mi értelme van?

Beszélő1 (Judit): Nekem fontos az Isten, mert szeret engem.

Beszélő2 (Zsuzsi): Annyira azért mégsem szerethet, hiszen tolószékben ülsz.

Beszélő1 (Judit): Lehet, hogy ezzel is célja van.

Beszélő2 (Zsuzsi): De hogyan lehetne ezzel célja? És teljesen egyedül is vagy!

Beszélő1 (Judit): Miről beszélsz? Isten nem hagy egyedül.

Beszélő2 (Zsuzsi): Miből gondolod?

Beszélő1 (Judit): Elmondok egy történetet, ami 2000 évvel ezelőtt egy vak emberrel történt, amiből megértheted, hogy senkit nem hagy egyedül.

Átvezető zene: Balázs

2. jelenet: A vak meggyógyítása

Dorota ül a második pad szélén, a csapat fele az oltártérben, a másik fele hátulról jön Jézussal.

Vak (Dorota): Mi történik? Mi ez a lárma? Ki jön itt?

Tömeg1 (Dumás): A názáreti Jézus, Dávid Fia!

Tömeg2 (Andi): A próféta!

Tömeg3 (Laci): Betegeket gyógyít!

Vak (Dorota): Jézus, Dávid Fia könyörülj rajtam!

Jézus odalép hozzá, középen találkoznak, megérinti a kezét.

Vak (Dorota): Te vagy az mester?

Jézus (Andris): Mit kívánsz, mit tegyek veled?

Vak (Dorota): Uram, hogy lássak!

Jézus (Andris): Láss, a hited megtartott téged.

A vak a szemét dörzsölve csodálkozva körülnéz, és ujjongva mondja.

Vak (Dorota): Látok. Emberek, nézzétek milyen nagy csodát tett velem! Hozsánna az Úrnak!

Tömeg: Hozsánna....

Először a Jézus körül állók mondják, éneklük, majd a többiek is, ezalatt Jézus bevonul az oltártérbe.

Ének: *Hozsánna, Hozsánna, Hozsánna Dávid Fiának 57. (In: Erőm és énekem az Úr)kétszer az első versszak*

Dalszöveg:

Hozsánna, Hozsánna, Hozsánna Dávid Fiának

Hozsánna, Hozsánna, Hozsánna Dávid Fiának

Hozzád száll énekünk, Szívünkből szeretünk

Nincs köszikla senki más, Csak Te vagy a mi Istenünk.

2x

Beszélő2 (Zsuzsi): Jól van, elfogadom, hogy nem hagyta egyedül az embereket, de mi köze van ennek az ünnepelet gyógyítónak a te szenvedésedhez?

Beszélő1 (Judit): Több, mint gondolnád...

Átvezető zene: Balázs

3. jelenet: A nagytanács elhatározza Jézus megölését

Főpap1 (Szabolcs): Mit tegyünk, ez az ember ugyanis sok jelet tesz.

Főpap2 (Andi): Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne.

Főpap1 (Szabolcs): Aztán jönnek a rómaiak és elveszik tőlünk a templomot is és a nép feletti uralmat is.

Főpap2 (Andi): Inkább egy ember haljon meg, semhogy az egész nép elvesszen.

Főpap1 (Szabolcs): Igazad van, találunk hamis tanúkat, akik ellene vallanak.

Főpap2 (Andi): De hogyan kerítsük kézre ebben az ünnepi forgatagban?

Júdás (Julcsi): Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?

Főpap1 (Szabolcs): Kapsz 30 ezüstpénzt, ha valóban segítesz nekünk.

4. jelenet: Utolsó vacsora

Az ének dallama a háttérből hangzik (Balázs)

Jézus (Andris): Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely érettetek és sokakért adatik bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Igyatok ebből mindnyájan, e pohár az új szövetség az én véremben, amely érettetek és sokakért kiontatik bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Kettőtöri az ostyát, kétfelé körbeadja, majd a poharat elindítja az egyik irányba. Az éneket addig énekeljük, amíg mindenki nem evett és ivott belőle.

Ének: *Jöjjetek itt a kenyér 196. (In: Új ének)*

Dalszöveg:

Jöjjetek, itt a kenyér: vegyétek!

Jöjjetek, itt a kenyér: vegyétek!

Tiszta fény utamon, el ne hagyj soha Jézusom!

Irgalmazz, Uram, nekünk!

Jöjjetek, itt a pohár: igyatok!

Jöjjetek, itt a pohár: igyatok!

Tiszta fény utamon, el ne hagyj soha, Jézusom!

Irgalmazz, Uram, nekünk!

Néped áld téged, örök Istenünk.

Nevedet zengi vidám énekiünk.

Tiszta fény utamon, el ne hagyj soha, Jézusom!

Irgalmazz, Uram, nekünk!

Jézus (Andris): De egy közületek elárul engem!

Tanítvány1 (Gyöngyi): Talán én vagyok az Uram?

Tanítvány2 (Szabolcs): Csak nem én vagyok?

Júdás (Julcsi): Talán csak nem én vagyok az mester?

Jézus (Andris): Te mondtad!

Az átvezető zene alatt Júdás kirohan.

Beszélő2 (Zsuzsi): Egyre zavarosabb a történeted. Egyesek megértették a szavait és a tetteit, mások ezért akarták megölni. Most már semmit sem értek.

Beszélő1 (Judit): Még nincs vége, mondom tovább.

5. jelenet: Gecsemáné kertben

Ének több szólamban: *Virrassz még 379. oldal (In: Énekeljete az Úrnak...)*

Dalszöveg:

Virrassz még, és imádkozz még!

Jézus ébren

Virrassz az éjben!

3x

Jézus (Andris): Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!

A tanítványok ott maradnak, Jézus előre megy, a gyülekezet felé fordulva, lehajtott fejjel imádkozik.

Jézus (Andris): Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

Jézus visszamegy a tanítványokhoz, de ők elaludtak.

Jézus (Andris): Miért alusztok, keljete fel és imádkozzatok!

Sokaság közeledik, Júdás vezetésével, megcsókolja Jézust.

Jézus (Andris): Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?

Péter (Balu): Uram, odavágjunk a karddal?

Jézus (Andris): Ne, Péter!

A katonák elviszik Jézust.

Átvezető zene: Balázs

Beszélő1 (Judit): Kezded már érteni, hogy volt köze a szenvedéshez?

Beszélő2 (Zsuzsi): Azt hiszem, igen. De a barátai legalább mellette álltak, Péter is meg akarta védeni, és végig kitartott mellette.

6. jelenet: Péter árulása

Szolgáló1 (Bea): Ismerős nekem ez az ember.

Szolgáló2 (Anna): Igen, mintha láttam volna már valahol.

Szolgáló1 (Bea): Te is közülük való vagy, te is a názáreti Jézus tanítványa vagy!

Péter (Balu): Nem ismerem azt az embert.

Szolgáló2 (Anna): Hiszen te is galileai vagy, hallani a kiejtéseden is.

Péter (Balu): Nem ismerem azt az embert.

Szolgáló1 (Bea): Most már biztosan emlékszem, hogy te is vele voltál a kertben.

Szolgáló2 (Anna): Bizony közülük való vagy.

Péter (Balu): Nem ismerem azt az embert.

Közben Péter a már elfogott Jézusra néz.

Ének: *A mélységből halld meg Uram 53,1-3. (In: Új ének) LASSAN!!!*

Dalszöveg:

A mélységből halld meg Uram, kiáltok hozzád,

Halld meg, Uram, hangomat!

A mélységből halld meg Uram, kiáltok hozzád,

Halld meg, Uram, hangomat!

Sötétségből vágyódom a világosságra,

Halld meg, Uram, hangomat!

Sötétségből vágyódom a világosságra,

Halld meg, Uram, hangomat!

Sivárságban élő vizet keres a lelkem,

*Halld meg, Uram, hangomat!
Sivárságban élő vizet keres a lelkem,
Halld meg, Uram, hangomat!*

7. jelenet: Jézust elítélik

Pilátus (Dénes): Miért hoztátok elélem ezt az embert?

Főpap1 (Szabolcs): Megállapítottuk, hogy félrevezeti népünket.

Főpap2 (Andi): Ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak.

Főpap1 (Szabolcs): Azt állítja magáról, hogy ő a felkent király.

Pilátus (Dénes): Te vagy a zsidók királya?

Jézus (Andris): Te mondod!

Pilátus (Dénes): Semmi bűnt nem találok ebben az emberben.

Tömeg1 (Andi): Feszítsd meg!

Tömeg2 (Laci): Feszítsd meg!

Tömeg3 (Gyöngyi): Feszítsd meg!

Beszélő2 (Zsuzsi): Az nem lehet, hogy megfeszítsék anélkül, hogy bűnt találnának benne!

Beszélő1 (Judit): Mégis ezt követelik. Éppen az a nép, amelyik néhány napja olyan lelkesen éltette!

Tömeg: Feszítsd meg!

Ének: Ó, drága Jézus 198,1.2.4. (In: Evangélikus Énekeskönyv) zongorakíséret: Dénes

Dalszöveg:

*Ó, drága Jézus, vajon mit vétettél,
Ilyen keményen hogy megítéltettél?
Mi bűnt találtak benned és mi vétet, Kik elítéltek?*

*Megostoroznak, szent arcodba vágnak
Szúró tövissel gúnyból koronáznak.
S te keresztfádon tűrsz, míg őket áldod,
Kint, szomjúságot.*

Ily büntetésre álmétkodva nézünk:

Pásztorunk szenved juhaiért, értünk.

És mert szolgálói adósságba estek,

Az Úr fizet meg.

Eközben Jézust középre tolják, és megfeszítik, a két latrot mellé tolják

8. jelenet: Jézus a kereszten-latrok

Lator1 (Dumás): Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is!

Lator2 (Gvöngyi): Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazt az ítéletet kaptad! Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat nem követett el. Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.

Jézus (Andris): Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.

Jézus (Andris): Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem!

Jézus (Andris): Atyám, a te kezébe teszem le a lelkemet.

Jézus (Andris): Elvégeztetett.

Szívdobogás elhalkul.

Katona (Laci): Ez az ember valóban Isten Fia volt.

Ének: *Mi atyánk 142. (In: Új ének)*

Dalszöveg:

Mi atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved!

Jöjjön el a te országod, legyen meg akaratod!

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk, jó Urunk!

S bocsásd meg a vétkeinket, miképpen mi is egymásnak.

S ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország és a hatalom, tiéd a dicsőség. Ámen!

Az ének közben Jézust két segítőt kísérik a padok között a templom végéig. Az üres kocsi a kereszttel közepén marad.

Kis csend után Zsuzsi betolja Juditot.

Judit: Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll, azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

Jézus nem látszik, hátulról mondja.

Jézus (Andris): Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!